

Loppuraportti

USC Annenberg 2021–2022

Specialized Journalism MA

Heidi Kalmari

20.5.2022

Ilmastojournalismia ja tiedostavia aikoja

– Loppuraportti opinnoista USC Annenbergissä lukuvuonna 2021–2022

Opiskeluvuoteeni USC Annenbergissä mahtui valtavasti oppia ja inspiraatiota, maailmanlaajuisia kriisejä ja poikkeustilanteita, yllättäviä hankaluuksia mutta myös kasapäin avartavia elämyksiä ja kokemuksia. Tässä raportissa käyn läpi yleisiä ajatuksiani ja kokemuksiani stipendivuodesta sekä lukuvuoden aikana käymäni kurssit.

Hakuprosessista

Oma hakuprosessini USC Annenbergiin poikkesi muutamalla tavalla edellisten vuosien stipendiaattien kokemuksista. Yksi eroista oli se, ettei pääsyaatimukseen kuulunut enää GRE-testin tekeminen, ja sen myötä pakollisia testejä oli ainoastaan TOEFL-kielikoe. GRE-testistä luopuminen on ollut yliopistoissa yleistä koronapandemiasta johtuen, sillä epidemiasta johtuen koetilaisuuksien järjestäminen hankaloitui. Testien arvoa on kyseenalaistettu myös muista syistä. USC:n tavoitteena on tasa-arvoistaa oppilasvalintaa niin, että sisään pääsisi opiskelijoita mahdollisimman monenlaisista kulttuuritaustoista. GRE-testit sekä muut vaativat tasokokeet on koettu suosivan varakkaampia ja valkoisia opiskelijoita. Näyttäisi siltä, että GRE-testeistä ollaan luopumassa ehkä lopullisesti.

Toinen huomattava asia omassa hakuprosessissani oli sen kesto. Koronapandemiasta johtuen kevään 2021 opiskelijavalinnoissa oli hallinnollinen ruuhka, ja sain lopullisen vahvistuksen opiskelupaikastani vasta huhtikuun puolivälin jälkeen. Yleensä aiemmat stipendiaatit ovat saaneet vahvistuksen paikastaan jo helmi-maaliskuun vaihteessa. Myöhäinen päätös oli oman perhetilanteeni kannalta hankala, koska vasta sen jälkeen pääsimme aloittamaan viisumiprosessit. Tässä tulikin meille iso ja äkillinen mutka matkaan, kun kävi ilmi, ettei perheeni voinutkaan saada viisumeja Yhdysvaltoihin koko vuodeksi. Syynä oli kaksoiskansalaisuuteni: Amerikan kansalaisena

en tarvinnut itse viisumia, ja näin ollen perheeni ei voinut saada siihen linkittyvää liitännäisviisumia. Yliopisto yritti parhaansa mukaan auttaa, ja sain neuvoja myös yliopiston oikeustieteellisen tiedekunnan kautta maahanmuuttoasioihin erikoistuneelta juristilta. Tilanteelle ei kuitenkaan valitettavasti voinut mitään. Näin ollen jouduimme tekemään pikavauhtia vaikean päätöksen, ja lähdin Los Angelesiin lopulta yksin ja perheeni jäikin Suomeen. Opinnot alkoivat Annenbergissä heti juhannuksen jälkeen, kesäkuun lopussa.

Koronatilanne hankaloitti ja hidasti monia käytännön asioita, ja lähtiessäni Yhdysvaltoihin kesällä oli edelleen epäselvää, saisiko perheeni edes turistiviisumeja maahan. Matkustuskielto USA:n ja Suomen välillä purettiin vasta loppusyksystä 2021. Lopulta perheeni pääsi Yhdysvaltoihin luokseni käymään kahdeksi kuukaudeksi jouluihelmikuussa.

Kesä- ja syyslukukausi

Kesällä suoritin kaksi kurssia. Kaikille journalistilinjoille yhteisen ja pakollisen *Summer Digital Journalism Immersion* -kurssin (3 units) sekä tarinallisen kirjoittamisen *Introduction to Narrative Non-Fiction* -kurssin (1 unit). Digitaalisen journalismikurssin parasta antia olivat muutamat uudet käytännön taidot. Tykästyin erityisesti audioeditointiin ja koodaukseen, joita kumpaakaan en ollut aiemmin tehnyt. Kurssin päätteeksi teimme ryhmätyönä digitaalisen journalismin projektit. Meidän ryhmämme päätyi ilokseni ympäristö- ja ilmastoaiheeseen, ja teimme juttuprojektin [puiden merkityksestä Los Angelesissa](#). Aihe on ajankohtainen monestakin syystä. Ilmaston lämmetessä puita tarvitaan muun muassa tuomaan varjoa ja viilennystä kaupunkiin. Puut ja viheralueet ovat myös oikeudenmukaisuuskysymys, johon on herätty Los Angelesissa yhä vahvemmin. Kesän projektin myötä sain esimakua siitä, että ympäristöaiheet ovat Amerikassa ennen kaikkea myös terveys- ja ihmisoikeuskysymyksiä.

Tarinallisen kirjoittamisen kurssista pidin todella paljon. Sitä veti Pulitzer-palkittu tietokirjailija [Edward Humes](#). Vaikka kurssi oli kokonaan Zoomissa, oli kurssilla silti hyvä ja keskusteleva tunnelma. Humesin kurssilla parasta olivat monenlaiset kirjoitustehtävät, joista oli paljon hyötyä omaan kirjoittamiseen (englanniksi) heti lukukauden alussa.

Syksyllä tein neljä kurssia sekä aloitin loppuutyöprojektiani. Kaksi kursseista oli kaikille SJ-journalistilinjan opiskelijoille pakollisia. Toinen oli narratiivisen kirjoittamisen kurssi, *The Power of*

Narrative (2 units), ja toinen kriittisen ajattelun kurssi, *Critical Thinking: The Art and Science of Not Getting Fooled* (3 units). Lisäksi otin kaksi valinnaista kurssia: datajournalismin kurssin, *Data-Driven Storytelling About Los Angeles* (4 units) ja rotuun ja sosiaaliseen oikeudenmukaisuuteen painottuvan journalismikurssin, *Reporting on Race and Justice* (4 units).

Ehdottomasti eniten nautin kriittisen ajattelun kurssista sekä Race and Justice -kurssista. Molempien vetäjänä oli huikean hyvä ja inspiroiva professori, toimittaja ja tietokirjailija [Allissa Richardson](#). Hän on loistava luennoitsija ja erinomainen keskustelujen vetäjä, mutta myös hänen kurssimateriaalinsa olivat omaa luokkaansa verrattuna moniin muihin opettajiin. Erityistä oli myös se, miten hyvän tunnelman Richardson loi kursseille. Hänen avoin, viisas ja empaattinen tapansa opettaa oli ihailtavaa seurattavaa. Tässä tunnelmassa käytiin myös ehdottomasti syksyn parhaat keskustelut, jotka olivat välillä hyvin koskettavia. Varsinkin rotuun ja oikeudenmukaisuuteen keskittyvällä kurssilla aiheet olivat välillä vaikeita ja monille henkilökohtaisia, mutta niistä keskusteltiin tavalla, joka tuntui olevan kaikille voimistavaa ja puhdistavaa. Molemmilla Richardsonin kursseilla tuli myös vahvasti välillä myös jopa hieman vallankumouksellinen tunne. Richardson on musta ja hän painotti opetuksessaan vahvasti sitä, miten journalismissa on nyt aika tehdä asioita toisin. Ennen kaikkea käsitelimme sitä, miten vähemmistöjen olisi aika ottaa oma tilansa journalismissa ja totta kai sitä kautta myös yhteiskunnallisessa keskustelussa. Tähän teemaan liittyen kirjoitinkin pari stipendiblogia. Richardsonin kurssit laajensivat ymmärrystäni valtavasti, ja olen todella iloinen, että päädyin juuri hänen kursseilleensa. Uskon, että näistä on minulle jatkossa valtavasti hyötyä, ja pystyn soveltamaan parempaa ymmärrystäni moniarvoisuudesta ja monikulttuurisuudesta myös Suomessa.

Datajournalismikurssilla teimme juttuja opettajamme Gabriel Kahnin perustamaan verkkomediaan, [Crosstown LA](#). Tälläkin kurssilla keskityin omissa tehtävissäni ympäristöaiheisiin, ja tein esimerkiksi kaksi juttua Los Angelesin satama-alueista ja niiden tuottamista ilmansaasteista. Jutut voi lukea [täältä](#) ja [täältä](#).

Kevätlukukausi

Tavoitteenani USC:n opinnoissa oli keskittyä ilmastonmuutos- ja ympäristöjournalismiin. Kevätlukukaudella tämä onnistui paremmin, sillä silloin pystyin valitsemaan vapaammin kurseja, kun pakolliset oli pitkälti jo suoritettu. Lisäksi kevätkaudella oli myös tarjolla enemmän teemaan

sopivia kursseja. Valitsin Annenbergin tarjonnasta *Climate Stories (Special Topics)* -kurssin (4 units), joka oli tarkoitettu sekä journalismin että viestinnän opiskelijoille, ilmasto- ja ympäristöasioita ruoantuotannon näkökulmasta tarkastelevan kurssin *The Art of (Macro) Food Journalism: A Global View* (3 units) sekä mielipide- ja kolumnikirjoituskurssin *Advanced Interpretive Writing* (2 units). Lisäksi haastoin itseäni ottamalla yhden kurssin ympäristötieteiden laitokselta; *Environmental Risk Analysis* (4 units) käsitteli erilaisia ympäristöriskejä ja -katastrofeja, kuten maastopaloja, tulvia, kuivuutta ja hirmimyrskyjä.

Climate Stories oli varmastikin lempikurssini koko lukuvuonna. Se oli juuri sitä, mitä eniten odotin ja kaipasin. Kurssilla oli poikkeuksellisesti kolme vetäjää: tutkiva journalisti [Noy Thrupkaew](#), journalismiin ja teknologiaan monitieteisesti perehtynyt apulaisprofessori [Mike Ananny](#) sekä tutkimusprofessori ja Annenberg Innovation Laboratoryn vetäjä ja yliopiston vastuullisuusohjelmassa mukana oleva [Colin Maclay](#). Kurssilla käsitelimme ilmastonmuutosta lukuisista eri näkökulmista ja useiden kiinnostavien vierailijoiden kautta. Tunneillamme kävi puhumassa muun muassa New York Timesin kansainvälinen ilmastojournalisti [Somini Sengupta](#) (jonka kanssa pääsin myös illalliselle yliopistorukan kanssa!), tietokirjailija Erik M. Conway (tunnetaan mm. [Merchants of Doubt](#) -kirjasta) ja NASAn tutkija Kerry Cawse-Nicholson. Osallistuimme myös esimerkiksi [Communities for Better Environment](#) -ympäristöjärjestö "Toxic Tour" -kierrokselle, jossa opimme Los Angelesissa valitettavan tavallisista paikallisista ympäristöongelmista. Climate Stories ei ollut puhtaasti journalistinen kurssi, ja meillä opiskelijoilla oli mahdollisuus tehdä lopputyöprojekti vapaavalintaisesti muissakin muodoissa. Oma lopputyöni tälle kurssille oli Climate Fiction -kirjallisuutta käsittelevä essee.

The Art of (Macro) Food Journalism -kurssi oli myös mieleinen. Kurssia veti pitkän linjan ruokajournalisti [Heather Fogerty](#). Hänen taustansa on ruokakirjoittamisessa ennen kaikkea lifestyle-puolelta, mutta hän sai vedettyä kurssia hyvin myös makrotalouden ja ruoantuotannon näkökulmista. Kurssiryhmämme oli poikkeuksellisen pieni, ja meitä oli vain viisi opiskelijaa. Erityisen ryhmästämme teki se, että lisäkseni ryhmässä oli yksi japanilainen ja yksi kiinalainen. Olimme siis varsin kansainvälinen porukka. Tämän myötä kurssin keskusteluista tuli todella mielenkiintoisia. Kevätlukukaudella syttynyt Ukrainan sota tuli esille tällä kurssilla erityisen paljon. Tästä kiitos opettajallemme, joka tarttui ajankohtaiseen aiheeseen. Puhuimme ja luimme paljon sodan heijastevaikutuksista maailman globaaliin ruokatalouteen. Omat kurssin juttuprojektini tein

vertikaaliviljelystä. Se olikin todella kiinnostava ja nouseva aihe, joka sopi täydellisesti ilmasto- ja ympäristöteemaan.

Environmental Risk Analysis -kurssi oli sekä todella kiinnostava että vaikea. Hankalaksi sen teki kurssin matemaattiset laskentatehtävät, jotka olivat välillä varsin visaisia. Olin kuitenkin jutellut opettajan kanssa tästä etukäteen, ja kurssilla oli onneksi paljon myös laadullisia tehtäviä. Nautin kurssista paljon siinä mielessä, että sain syvällisempää ymmärrystä eri ympäristöriskeistä, niiden arvioimisesta, ennakoimisesta ja hillinnästä. Opin myös riskienhallinnasta ja ympäristöriskien viestinnästä. Jatkossa minkä tahansa ympäristöraportin lukeminen on paljon helpompaa! Lisäksi tämä kurssi oli itse asiassa sopivaa jatkoa syksyn datajournalismin kurssille, sillä tällä kurssilla opin entistä syvällisemmin tiedonkäsittelyä sekä sen hakemista. Excel-taitoni siis karttuivat roimasti!

Kurssin vetäjänä toimi [Monalisa Chatterjee](#), joka on ollut aiemmin mukana muun muassa kansainvälisessä ilmastopaneelissa. Kurssiin sisältyi monenlaisia tehtäviä, ja esimerkiksi muutama ryhmätyö. Niissä oman ryhmäni aiheina olivat esimerkiksi Etelä-Afrikan kuivuus sekä merenpinnan nousun vaikutukset Long Beachin alueella Los Angelesin rannikolla.

Mielipidekirjoittamisen kurssilla keskeisenä aiheena oli yrittää mieltä ratkaisuja Yhdysvaltoja repivään polarisaatioon: miten amerikkalaiset saataisiin taas puhumaan toisilleen ja ymmärtämään toisiaan? Tästä saimme välillä ihan hyvää keskustelua aikaan, mutta välillä levy jäi pyörimään. Opettaja Alan Mittelstaedt olisi voinut näissä kohdin ottaa toisenlaisia opetusmetodeja käyttöön ja kutsua vaikkapa vierailijoita. Toisaalta oli ihan kiva, etteivät kaikki kurssit olleet niin vaativia, sillä tälläkin kurssikokoelmalla koulutöihin sai kulumaan todella paljon aikaa. Parasta kurssilla oli kuunnella nuorten amerikkalaisten opiskelukavereideni näkemyksiä Amerikan yhteiskunnallisesta tilasta. Oli arvokasta olla tässä porukassa ja oppia heidän näkemyksistään ja kokemuksistaan.

Kevätlukukauden iso puristus oli myös lopputyöni (Master's Thesis). Olin jo syyslukukaudella alkanut työstää pidempää juttua, josta tuli siis myös lopputyöni. Aiheenani on vastuullisuuteen erikoistunut arkkitehti Avidah Haghighi, joka [tekee ekoremonttia vanhaan öljytyöläisen taloon](#), ja aikoo muuttaa talon päästöttömäksi vaihtamalla muun muassa aurinkoenergiaan. Jutussa on paljon symboliikkaa, sillä talo sijaitsee alueella, jossa öljyä porataan edelleen, keskellä naapurustoa. Uusiutuvaan energiaan siirtyminen on Los Angelesissa valtavan iso ponnistus. Sain jutusta

lopputyökomitealtani paljon kehuja, ja on mahdollista, että se julkaistaan (ainakin osittain) jossakin amerikkalaismediassa. Juttuni on myös tämän raportin liitteenä.

Erityisesti olen kiitollinen lopputyöni suhteen komitean vetäjälleni ja itsekin erittäin ansioituneelle journalistille Sandy Tolanille. Hän on myös koko SJ-linjan vetäjä. Tolan oli minulle todella tärkeä koko vuoden ajan. Hän auttoi ja kannusti joka tilanteessa, ja myös lopputyössäni hän oli upeana tukena koko sen kirjoitusprosessin ajan.

Ilmastonmuutosjournalismi nousee Amerikassa

Erikoistuin USC:n opinnoissani ilmastonmuutokseen ja ympäristöaiheisiin, mutta oli pieni yllätys, että taisin olla tähän teemaan keskittyvänä opintoryhmämme toistaiseksi ainoa opiskelija. Specialized Journalism (SJ) -linjan tarjonnassa on niin sanottu "Climate Track", mutta kävi ilmi, että kyseinen opintosuuntaus on yliopistolla vasta alussa. Käytännössä nimenomaan ilmasto- tai ympäristöteemaisia journalismin kursseja oli lopulta vain yksi.

Tämä ei kuitenkaan niin kovin haitannut, sillä teemaan voi kyllä erikoistua monella tapaa – tekemällä muiden kurssien tehtävät aina aihepiiriin painottuen tai valitsemalla syventäviä ja aiheeseen sopivia kursseja myös muista tiedekunnista. Esimerkiksi Reporting on Race and Justice -kursilla ympäristöteema syventyi ihmisoikeuksien ja eriarvoisuuden kautta, mikä olikin erittäin kiinnostavaa. Ja Amerikassa hyvin olennainen tema ylipäättään.

Vaikka olinkin yksi harvoista, jotka keskittyivät Annenbergissä ilmasto- ja ympäristöjournalismiin, on kyseinen erikoistumisalue kuitenkin selvässä nousussa Yhdysvalloissa. (Tähän voisi varmasti väliin todeta, että vihdoinkin!) Lukuvuoteni aikana seurasin alaa yleisesti, ja tuli selväksi, että uutismediat kautta Yhdysvaltojen lisäsivät panostuksiaan ilmastonmuutoksen seurantaan ja rekrytoivat toimittajia laajentaakseen ympäristöasioihin erikoistuvia toimituksia. Yhdysvalloissa on myös monia vain ilmastoaiheisiin erikoistuneita medioita. Yksi kiinnostavimmista on esimerkiksi [Grist](#).

Sain paljon tukea ja kannustusta USC:n opettajilta ja professoreiltani ilmastopainotukseeni liittyen. He myös aktiivisesti tarjosivat apuaan hyvien ja kiinnostavien kontaktien luomisessa. Tämä on sitä parasta Amerikkaa! Jäi vahvasti sellainen tunne, että jos olisin jäänyt Yhdysvaltoihin, olisi

työmahdollisuuksiakin varmasti löytynyt. Toisaalta tätä kautta avautuu varmasti myös mahdollisuuksia tehdä joskus juttuja tai muita projekteja Amerikkaan Suomesta käsin.

Saattaa olla, että tulevaisuudessa USC:n ilmastojournalismin opetus paranee. Muutama opettaja vihjasi jo vähän siihen suuntaan, että opetusta ollaan kehittämässä edelleen – mikä olisi toki erinomaista. Jos näin on, oli hauskaa olla ensimmäisiä tämän linjan pioneeriopiskelijoita!

Opiskelusta

Opinnoissani parasta on ollut (pääosin) hyvät opettajat ja kiinnostavat sisällöt. Opinnot veivät Amerikan yhteiskunnan syvään päähän. Lähes poikkeuksetta kaikki lukemiset ja tehtävät käsittelivät vakavia yhteiskunnallisia aiheita ja ongelmia. Välillä sen kaiken omaksuminen vaati voimia, vaikka oli toki erittäin kiinnostavaa.

Huonoja puolia opinnoissa oli se, että opetusta oli harvoin (vain yksi viikkotapaaminen per kurssi) ja osittain oltiin läpi lukuvuoden vain etänä. Tämä tuntui toisinaan turhan yksinäiseltä, sillä opiskelu oli odotuksiani enemmän itsenäistä lukemista ja kirjoittamista. Tähän vaikutti varmasti myös korona, joka erityisesti kesällä ja alkusyksystä rajoitti opintoja ja elämää hyvin paljon. Koko syksyn ajan kampuksella oli tiukat koronatoimet sisältäen muun muassa viikoittaisen koronatestin ja päivittäisen oirearvion tekemisen. Kevätlukukauden alussakin ensimmäiset viikot opiskeltiin etänä uudesta korona-aallosta johtuen. Varovaisuus taudin suhteen verotti opiskeluvuoden sosiaalisia suhteita ja ylipäätään kaikkia kokoontumisia ja tapahtumia. Vasta loppukevästä koululla alettiin järjestää livetapahtumia ja yhteisiä vapaamuotoisiakin tapaamisia.

Tämä oli sinänsä harmillista, sillä oman perheenikin jäädessä Suomeen olisi ollut mukavaa, jos lähiovetusta ja ylipäätään ryhmässä tekemistä olisi ollut enemmän.

USC:lla on kova maine erittäin hyvätasoisena journalismikouluna. Tämä maine on monilta osin totta. Opettajiksi on saatu alan huippuammattilaisia, jotka useimmiten tekevät kaikkensa opiskelijoiden auttamiseksi. Tässä piilee mielestäni samalla myös koulun heikkous. Hyvä kurssikokemus tuntui olevan todella paljon kiinni siitä, kuka oli vetäjänä. Itseäni turhautti se, etteivät kaikki opettajat pysyneet omissa opetussuunnitelmissaan ja jonkin verran oli myös vanhanaikaisuutta sekä epäreilua suhtautumista opiskelijoihin. Myös todella loistavia opettajia oli.

Esimerkiksi aiemmin mainittu Allissa Richardson, joka oli täydellinen esimerkki uuden ajan yliopisto-opettajasta: inspiroiva, asiantunteva, tasapuolinen ja erittäin hyvin organisoitunut.

Oman kokemukseni mukaan USC:n journalismikoulu pärjää kyllä vielä hyvin laadullisesti, mutta samalla sillä on myös paine uudistua. Kurssitarjonta nojaa edelleen hyvin paljon perinteiseen journalismiin, jossa opiskelijat saavat erinomaisen opastuksen tarinankerrontaan, huolelliseen lähteiden käyttöön ja ensiluokkaiseen viimeistelyyn. Samalla rinnalle olisi kaivannut myös modernimpaa opetusta. Itse olisin kaivannut kursseja esimerkiksi journalismin uusista bisnesmalleista. Uudistusta toisi myös se, että opettajakuntaan saataisiin enemmän uuden ajan journalisteja, jotka pystyisivät tuomaan oppia vaikkapa media-alan yrittämisestä.

Kurssitoille olisi kyllä saanut toisinaan valita jutulle jonkin ”uuden muodon”, mutta huolellinen käytännön opetus näiden suhteen jäi monesti jalkoihin. Opettaja saattoi tokaista vain, että ”olkaa innovatiivisia”, mutta tätä ei tuettu konkreettisesti. Lopulta tälläkin kyseisellä kurssilla kaikki tekivät perinteisiä tekstijuttuja, vaikka koko ajan oli hoettu sitä, että tämä on vanhanaikaista ja että jotain uutta pitäisi keksiä.

Toisaalta USC:n suuri vetovoima on edelleen sen tarjoamat huippukontaktit ja suhteet. Koska opettajat ovat menestyneitä konkareita, heidän suhdeverkostonsa muodostuvat myös opiskelijoiden eduksi ja hyödyksi. Opettajat auttavat vilpittömästi kaikin tavoin, että opiskelijat onnistuvat saamaan tarvitsemansa haastattelut ja kontaktit. Kevätkaudella opettajat myös auttavat kaikin tavoin opiskelijoita saamaan juttujaan julkaistuksi sekä saamaan töitä opintojen jälkeen. Huippukontaktit näkyvät myös siinä, miten laadukkaita puhujia ja vierailijoita USC:ssa käy läpi lukuvuoden. Kontakteissa ja suhdetyössä piilee varmastikin myös se USC:n vahvin laatulupaus. Opinnot kun ovat todella kalliit, ja oman kokemukseni mukaan ihan kaikki kurssit eivät ehkä ihan olleet sen rahan arvoisia. Verkostot ja vuoden aikana loppuun asti hiotut journalistiset juttuprojektit ovat kuitenkin se arvokkain anti.

Tiedostavat ajat ja median muutospaine

Vaikuttavinta stipendivuodessa oli ehdottomasti se, miten opin ymmärtämään monikulttuurisuutta ja rasismia. Yhdysvalloissa ja erityisesti Los Angelesissa eläminen heittää suomalaisen täysin toisenlaiseen todellisuuteen. Olenkin sanonut, etten ole koskaan aiemmin ole tiedostanut omaa valkoisuuttani ja etuoikeuksiani näin vahvasti. Tätä kokemusta ja ymmärrystä arvostan todella

paljon. Varsinkin Losissa aivan kaikki liittyy rasismiin, myös ilmastonmuutokseen ja ympäristöaiheisiin liittyen. Tämä oli minulle ehkä suurin oppi koko vuoden aikana. Yhdysvalloissa ja Kaliforniassa ilmastonmuutos on jo vahvasti läsnä, ja sen uhreina ovat useimmiten ne, jotka ovat heikommassa asemassa muutenkin.

USC:n opinnoissa kävi vahvasti selvästi myös se, miten journalismilla on kova paine uudistua ja muuttua tasa-arvoisemmaksi. Suurimmat keskustelut liittyivät siihen, miten eri rodut ja kulttuuritaustat pääsevät mediassa ääneen ja millä näkökulmalla heistä kerrotaan. Suomi ja Suomen mediamaisema näytti Losista käsin todella homogeeniseltä, valkoiselta ja osin vanhanaikaiseltakin. Toki elämme aivan eri todellisuudessa, mutta on silti selvää, että täälläkin on muutospaineita. Moninaisuutta kaivataan myös suomalaiseen journalismiin. Ehkäpä tämän vauhdittamiseksi Helsingin Sanomain Säätiökin voisi kiinnittää huomiota tulevien vuosien toimittajastipendeissä myös hakijoiden kulttuuritaukoihin. Olisi hienoa, jos myös vaikkapa maahanmuuttajataustaiset toimittajat pääsisivät näihin huippuyliopistoihin oppia saamaan. Varsinkin monikulttuurinen USC Annenberg olisi oiva paikka tällaiselle toimittajalle.

Olen erittäin kiitollinen Helsingin Sanomain Säätiölle opiskelustipendistä ja mahdollisuudesta viettää unohtumaton vuosi. Se oli minulle vuosien unelma, joka tuli toteen. Vaikka perhetilanteeni ja viisumisotkun takia, se ei mennyt täysin kuten olisin toivonut, oli kokemus silti äärimmäisen arvokas. Kielitaitoni kehittyi valtavasti, samoin yhteiskunnallinen ymmärrykseni ja ammattitaitoni. Oli upeaa saada tällainen avartava kansainvälinen kokemus, josta tulen ammentamaan oppeja koko loppuelämäni.